

РЕШЕНИЕ

№ 2823

гр. София, 18.08.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II отделение 30 състав, в публично заседание на 13.05.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Любка Стоянова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Поповска, като разгледа дело номер **6508** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – чл. 207 от Административно процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по постъпила искова молба на „А. 2.“ Е., със седалище в гр. С. с обективно съединени иски срещу Агенцията за държавни вземания. С исковата молба се претендира частично възстановяване на претърпените от ищеца имуществени вреди в размер на 1500 лв. /от 31 370 лв./ и мораторна лихва в размер на 500 лв. /частично от 16 000 лв./ за периода от 28.11.2003 г. до 21.07.2008 г. Вредите са настъпили в резултат на незаконосъобразни действия от страна на публичен изпълнител при изпълнение по реда на ДПК /отм./ срещу длъжник на ищеца – ЗК „Калето“, което изпълнително дело е заведено след това, заведено от ищеца и въпреки предпочителното право на удовлетворение, което има ищеца в този случай. По този начин ищецът е бил лишен от възможност да удовлетвори вземанията си, тъй като запорираните вещи са били продадени на нереално ниски цени по реда на ДПК и средствата са разпределени между публичните вискатели по по-късно образуваното изпълнително дело, по което ищецът не е разполагал с право на жалба срещу незаконосъобразните действия на публичния изпълнител.

Предявеният иск е с правно основание чл. 128, ал. 1, т. 5 от АПК във вр. с чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ – искане за обезщетение за вреди от незаконосъобразни актове и действия на административен орган, в конкретния случай - действията на публичния изпълнител, част от състава на Агенцията за държавни вземания по изпълнително дело 2500-045516/2002 г. на публичен изпълнител Й А при Регионална дирекция – В на

АДВ.

В хода на делото ищецът е увеличил предявените искиове до пълните им размери. Последният претендира съдът, след като установи незаконосъобразността на описаните от нея действия и бездействия на публичния изпълнител, да уважи предявените искиове и да осъди ответника да му заплати:

- сумата от 31370,34 лева, представляваща остатъка от задължението на ЗК „Калето”, неудовлетворено като вземане към ищеца „А. 2.” Е. по изпълнително дело № 38/2001 г.;
- сумата от 19318,83 лева, представляваща лихва за периода от 28.11.2003 г. до 21.07.2008 г.;
- лихвата по предявените суми до 18.02.2010 г. в размер на 6578,22 лв.

Въз основа на изложените от ищецът фактически обстоятелства и формулираните петитуми, съдът квалифицира правно предявените субективно и обективно съединени искиове по чл. 1 ал.1 от ЗОДОВ - искиове за обезщетения за имуществени вреди от незаконосъобразно действие на административен орган.

Ответната страна – Агенция за държавни вземания е закрыта с отмяната на Закона за събиране на държавните вземания /по аргумент от §34 от Закона за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (обн., ДВ, бр. 105 от 2005 г.; изм., бр. 30, 33, 34, 59, 63, 73, 82, 86, 95 и 105 от 2006 г., бр. 46, 52, 57, 59, 108 и 109 от 2007 г., бр. 36 и 69 от 2008 г.)/. На основание чл. 227 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК производството е продължило срещу правоприемника на лицето – Национална агенция за приходите /Н., по аргумент от §35, ал. 2 от цитирания ЗИД на ДОПК/. Последните вземат становище за недопустимост, неоснователност и недоказаност на исковите.

Заклучението на представителя на С. е за неоснователност и недоказаност на исковите поради липса на пряка причинно-следствена връзка между действията на държавния орган и настъпилата вреда.

Съдът като взе предвид доводите на страните и въз основа на всички събрани по делото доказателства, приема за установено следното:

„А. 2."Е. е вискател по изп.д № 38/2001г. на СИС при ТРС с длъжник ЗК"Калето", гр.Т, по изпълнителен лист за парично вземане в размер на 168 000 лв. Към 28.11.2003г. задължението на длъжника е било в размер на 271 193,99 лв., включващо главница, лихви, разноски по издаване на изпълнителния лист и по изпълнителното дело. Към 28.11.2003г. с Постановление за възлагане на недвижими вещи на СИ в СИС при ТРС (влязло в сила с Решение от 14.01.2004г. по ч.гр.д№1/2004г. на ДОС - приложение № 12) „А. 2."Е. е било удовлетворено до размера на 239 823,65 лв. от размера на вземането си. По непогасената част от задължението възлизаща на 31 370 лв. представляваща главница, от 28.11.2003г. няма постъпления от длъжника. От тази дата вземането е нараснало с още 16 000 лв. представляващи лихви по изпълнителното дело за период от 68 месеца. По изп.д. № 38/2001г, „А. 2."Е. има наложена на 31.05.2001г. обезпечителна мярка за обезпечаване на вземането „запор" върху движими вещи МПС-та, собственост на длъжника, за което СИ в СИС при ТРС е изпратил съобщение с изх.№ 38-2001/31.05.2001г. до РДВР гр.Д, отдел „Пътна полиция". Същото е постъпило на 11.06.2001г. под № 970 и на тази дата е регистриран запора в РДВР гр.Д, отдел „Пътна полиция" (приложения № 1 и 2 към исковата молба). По запитване на СИ в СИС при ТРС, АДВ е уведомила за наличие на образувано изп.д. № 5516/02г. с длъжник ЗК"Калето", по което за обезпечаване на публичното вземане е наложен запор на

15.05.2003г. върху МПС-тата на длъжника, като публичния изпълнител е поискал от СИ съгласно чл.157, ал.2 ДПК (отм.) да превежда сумите, според разпределението, полагащи се на държавата като присъединен вискател изп.д№ 38/2001г. по реда на ГПК (приложение № 3 и 4).

Изпълнителното производство по реда на ГПК е образувано на 31.05.2001г., преди изп.д№ 5516/2002г. по реда на ДПК (отм.) и по изп.д. № 38/01г. в СИС при ТРС са наложени през 2001г. първи по ред обезпечителни мерки заповед върху движими вещи, на длъжника за обезпечаване на вземането на гражданския вискател „А. 2."Е., преди тези обезпечавачи публичните вземания, за което страните не спорят.

За периода 17.07 - 18.08.2003г. е обявена публична продажба на запорираните в полза на „А. 2."Е. движими вещи, като постъпилите средства от продажбата им са разпределени на 27.07.2003г. и 09.09.2003г. за удовлетворяване на публични вискатели. Като допълнително уведомление и възражение срещу продажбата на запорираните вещи и за недоказаност на размера на публичните вземания, „А. 2."Е. изпратило 2 бр. писма до АДВ от 11.07.2003г. и 17.07.2003г. (приложение № 5 и 6 към исковата молба).

От 27.07.2003г. до м.10.2005г., АДВ е продала по реда на ДПК /отм./, всички движими вещи (приложение № 1 и 2 към исковата молба), върху които има наложена първа по ред обезпечителна мярка в изпълнителното производство по реда на ГПК, обезпечавача вземането на „А. 2."Е.. АДВ е продала МПС трактор „Зетор ZTS 18345", собственост на длъжника ЗК"Калето", с начална продажна цена над 30 000 лв. по договаряне (чл.207, ал.3 ДПК отм.), което е допустимо само за вещи с цена под 30 000 лв. В настоящия случай, първоначално определената оценка на трактор „Зетор" е била 118 728 лв., впоследствие е изготвена нова оценка и първоначалната продажна цена е намалена на 59 350 лв. Тракторът е продаден по договаряне за 10 400 лв.

По делото са изслушани заключенията от извършени съдебно счетоводна /ССЕ/ и съдебна автотехническа експертиза/САТЕ/.

От заключението на ССЕ се установяват следните суми: - размерът на неудовлетворения остатък към ищеца е от 31370,34 лева, представляваща разликата между общия размер на задължението и общия размер на имотите; - размерът на дължимата върху този остатък лихва за периода от 28.11.2003 г. до 21.07.2008 г. е 19318,83 лева.

От заключението на САТЕ е видно, че действителната стойност на трактор ZETOR ZTS 18345 към 15.05.2003 г. е била 40 000 лв.

Съдът кредитира заключенията на двете вещи лица като незаинтересовани и точни, неоспорени от страните и приети по делото.

При така установените фактически обстоятелства, съдът обосновава следните правни изводи:

Съгласно чл. 1 ЗОДОВ Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани (и юридически лица) от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне право на искане за обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки: 1. вреда – имуществена (реално претърпяна или пропуснатата полза) или морална; 2. незаконосъобразен акт, незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице на общината (или държавата); 3. изпълнение на административна дейност, т. е. вредата да е настъпила от

незаконосъобразния акт, действие или бездействие на органа или длъжностното лице при или по повод изпълнение на административна дейност и 4. пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и настъпилата вреда.

Производството е допустимо, тъй като се претендират вреди от незаконосъобразно действие на длъжностни лица, а именно незаконосъобразно разпореждане с движими вещи на длъжника на ищеца - ЗК"Калето", върху които е наложена първа по ред обезпечителна мярка по реда на ГПК. Въпреки разпоредбата на чл.157, ал.2 ДПК/отм./ и знанието, че върху движимите вещи е наложен заповор в полза на гражданския вискател „А. 2."Е., публичните изпълнители при АДВ са извършили публична продажба на вещите по реда на ДПК /отм./ като с получените от тях постъпления са удовлетворили неправомерно публични вискатели и са лишили неправомерно гражданския вискател да се удовлетвори в изпълнителното производство по ГПК предпочитателно като първи по ред кредитор.

В настоящият случай, след като съгласно чл.157, ал.2 ДПК/отм./ е предвидено, че принудителното изпълнение срещу вещи с наложена първа по ред обезпечителна мярка, се извършва единствено по реда на ГПК, то се изключва възможността от засягане на права и интереси на граждански вискатели, при провеждане на изпълнение по реда на ДПК/отм./, поради което не са предвидени ред и възможност за присъединяване на граждански вискатели към публичното изпълнение, както и обжалване на актовете на публичните изпълнители /което прави неоснователни възраженията на ответника за недопустимост на исковата молба/. Въпреки, че по отношение на длъжника и участниците в публичните продажби по реда на ДПК/отм./ на заповораните в полза на гражданския вискател „А. 2."Е. движими вещи, продажбата и издадените постановления за възлагане са законосъобразни, то по отношение на гражданския вискател нарушаването на разпоредбата на чл.157, ал.2 ДПК/отм./ и отнемане на привилегията му да се удовлетвори предпочитателно по реда на ГПК, представлява незаконосъобразно действие на административния орган, от което действие ищецът в настоящото производство твърди, че е увреден, поради невъзможност да удовлетвори вземането си. Именно поради липса на друга предвидена в закона възможност за защита срещу незаконосъобразно действие, разпоредбата на чл.204, ал.4 АПК, предвижда съвместно с иска за обезщетение и установяване на незаконосъобразността на действието на административния орган.

От представените доказателства е видно, че публичните изпълнители при АДВ в нарушение на чл.157. ал.2 ДПК/отм./ са извършили неправомерно продажба на вещи по реда на ДПК, като с постъпилите средства са удовлетворили публичен вискател и са лишили „А. 2."Е. да се удовлетвори от тях, като публичният изпълнител дори е вдигнал наложения от ДСИ в СИС при ТРС заповор в КАТ гр.Д.

Съдът намира и, че трактор „Зетор" е продаден в нарушение на чл.206 ДПК/отм./ по реда на чл.207 ДПК/отм./ вместо чрез търг. От заключението на вещото лице по изслушаната САТЕ е видно, че същият е имал застрахователна стойност от 40 000 лв. Съгласно разпоредбата на чл.206, ал.1 ДПК/отм./ проданта на вещи, с първоначална цена над 30 000 лв, се реализира чрез търг, а не с публична продажба. По отношение на трактор „Зетор" публичният изпълнител е бил длъжен да приложи разпоредбите на чл.208 - 216 ДПК/отм./ и съответно да се съобрази с чл.212, ал.2, 3 и 4 или чл.214, ал.4 и 5 ДПК/отм./.

Това е довело до извършването на незаконосъобразно действие от страна на публичния

изпълнител при изпълняване на административна дейност, което съдът намира за безспорно установено в настоящото производство.

От събраните по делото доказателства не се установи безспорно настъпването на имуществени вреди за ищеца в претендираните от него размери. Това е така, въпреки заключението на изслушаната и приета по делото ССЕ, в която е констатирано, че размерът на неудовлетворения остатък към ищеца е от 31370,34 лева, представляваща разликата между общия размер на задължението и общия размер на имотите, а размерът на дължимата върху този остатък лихва за периода от 28.11.2003 г. до 21.07.2008 г. е 19318,83 лева. В действителност посочените в заключението суми са дължимите суми на ищеца, но никъде безспорно не е доказано какви са щели да бъдат действителните приходи от една законосъобразна продажба на движимите вещи на длъжника и неговото предпочитително удовлетворяване, /което зависи от множество обуславящи фактори и е само в сферата на предположенията/, за да може да се говори за действително настъпила вреда за ищеца.

За основателността на тези претенции следва да се установи бъдещото сигурно получаване на пълната стойност на продаваното имущество. Независимо дали е продавано на търг или чрез публична продажба няма сигурност, че за ищеца е щяла да остане сума, достатъчна за удовлетворяване на претендираните от него задължения. Не е достатъчно получаването на тези суми да се предполага. Няма основания да се приеме, че ако не е било вписано предпочитителното удовлетворение на държавата като първо и е проведен търг, а не публична продажба, то са щели да бъдат придобити от трети лица срещу достатъчна за удовлетворяването на всички кредитори /в частност на ищеца/ стойност.

Не се доказва и наличието на последната предпоставка за ангажиране отговорността на ответната страна. От събраните по делото писмени доказателства не се установява по безспорен начин настъпването на имуществените вреди за ищеца да са в пряка причинно-следствена връзка с незаконосъобразното действие на длъжностното лице от състава на ответника.

Вредата следва да представлява резултат от осъществяване на конкретния фактически състав на правото на обезщетение, но не и когато са действали и други странични или допълнително обуславящи фактори, несвързани с поведението на публичните изпълнители, каквото в случая е несигурното събитие по евентуалното удовлетворяване на по-висока стойност, ако ищеца сам беше организирал принудителното изпълнение върху движимите вещи на длъжника.

Съдът приема, че въз основа на събраните доказателства не се установява, че претендираните вреди са напълно доказани и са в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка от незаконосъобразната заповед. В тежест на ищеца е доказването на този елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 1 ЗОДОВ. Не се установява по категоричен начин вредоносният резултат да е настъпил като следствие на незаконосъобразното действие.

По изложените до тук съображения, съдът счита предявените иски с правно основание чл. 1 от ЗОДОВ за недоказани и неоснователни, поради което следва да ги отхвърли изцяло.

При този изход на делото, на основание чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ разноските са в тежест на ищцата, но такива следва да се присъдят само в полза на съда за възнаграждението на вещите лица в размер на 650 лв., заплатени от бюджета на съда по поисканите от страната съдебни експертизи.

Мотивиран така, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни предявените искове с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ на „А. 2.“ Е., със седалище в гр. С. с обективно съединени искове срещу Агенцията за държавни вземания за сумата от 31370,34 лева, представляваща остатъка от задължението на ЗК „Калето”, неудовлетворено като вземане към ищеца „А. 2.” Е. по изпълнително дело № 38/2001 г.; - сумата от 19318,83 лева, представляваща лихва за периода от 28.11.2003 г. до 21.07.2008 г. и лихвата по предявените суми до 18.02.2010 г. в размер на 6578,22 лв.

ОСЪЖДА „А. 2.“ Е., със седалище в гр. С., ЕИК * да заплати по сметка на Административен съд С.-град дължими такси и разноски в размер на 650 /шестстотин и петдесет/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: